

Santa Montefiore

Fairfield Park

band 1

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

1

Hampshire, 2012

Maart was heel mooi begonnen. De aarde had de nachtvorst afgeschud en door de harde bast van de bomen heen waren kleine knoppen tevoorschijn gekomen, die uitgroeiden tot geelgroene scheuten en lichtroze bloesem. Narcissen hadden zich een weg omhooggebaand door de ontdooiende grond en hadden zich ontvouwd tot felgele trompetten, en de zon had geschenen met hernieuwde kracht. Vogelgezag vulde de lucht en tussen de takken was het weer een drukte van belang, omdat er nesten gebouwd moesten worden. Het was een glorieus begin van de lente.

Fairfield Park had er nog nooit zo mooi uitgezien. Het vroegzeventiende-eeuwse landhuis, gelegen op een flinke lap vruchtbaar bouwland, werd omgeven door weidse grasvelden, oud bos bezaaid met wilde hyacinten en akkers vol welig tierend koren en boterbloemen. Er was een meer waar kikkers hun intrek hadden genomen tussen de biezen en waar goudvissen om de plakken waterlelies heen zwommen. Hoge beukenbomen beschermden het huis tegen vijandige winden in de winter en boden in de lente beschutting aan honderden narcissen. In een

holle appelboom had een paartje kerkuilen hun nest gebouwd, die hun jongen voedden met de muizen en ratten die rondscharrelden op de boerderij en in de houtschuur, en hoog op de heuvel, over alles uitkijkend met het geduld van een wijze oude man, was als een vergeten schat een verwaarloosd stenen tuinhuis verstopt.

Het fraaie bouwwerk, overgeleverd aan de invloeden van de tand des tijds en het weer, bleef goedmoedig toekijken, in het volste vertrouwen dat op een dag mensen grote behoefte zouden gaan voelen om eraartoe te gaan, zoals dolende zielen worden aange-trokken door het licht. Maar vandaag kon niemand van benedenaf ook maar iets zien van de honing-keurige muren en de fraaie, solide zuilen, want het landgoed ging schuil onder een zware mist die er als een rouwsluier over was neergedaald. Vandaag verstomde zelfs het vogelgezag. Het was alsof de lente plotseling geen wilskracht meer bezat.

De oorzaak van deze treurnis was de glanzend zwarte lijkwagen die op het grind voor het huis stond te wachten. Daarin bevond zich het stoffelijk overschot van lord Frampton, de heer des huizes, koud en ontzield in een eenvoudige eikenhouten kist. De mist kronkelde zich om de auto heen als de gretige tentakels van de dood, popelend om zijn nu overbodige lichaam in de aarde op te nemen, en op de

bordestreden die vanaf de voordeur omlaagvoerden lagen zijn twee Deense doggen er plechtig en stil bij als een stel stenen beelden, met hun kop treurig op hun poten en hun droeve ogen strak op de kist gericht; ze voelden wel dat hun baasje niet meer thuis zou komen.

Binnen in het huis stond lady Frampton voor de spiegel in de hal en zette een grote zwarte hoed op. Toen ze haar spiegelbeeld zag, slaakte ze een zucht, en haar hart, dat het toch al zo moeilijk had met het verlies, werd nog zwaarder bij de aanblik van de ogen die met de vermoeide berusting van een oude vrouw naar haar terugstaarden. Haar gezicht was vlekkerig van de tranen die ze onophoudelijk had vergoten sinds ze tien dagen geleden te horen had gekregen dat haar echtgenoot in de Zwitserse Alpen plotseling was omgekomen. Door de schok was haar huid bleek geworden en had ze haar eetlust verloren, zodat haar wangen er ingevallen uitzagen, ook al gold dat voor haar voluptueuze lichaam niet. Ze was eraan gewend geraakt dat hij vaak van huis was, omdat hij zo graag klimtochten maakte op de beroemde bergen van de wereld, maar nu weerklonk er een ander soort stilte in het huis: een oorverdovende, onaangename stilte die door de grote kamers weergalmde en duidelijk maakte dat hij niet meer zou wijken.

Ze trok net haar mantel recht toen haar oudste zoon, nu de nieuwe lord Frampton, vanuit de salon de hal in stapte. ‘Wat zijn ze daar binnen aan het doen, David?’ vroeg ze, terwijl ze haar best deed om haar verdriet te bedwingen, ten minste tot ze in de kerk zou zijn. ‘Straks komen we nog te laat.’

David blikte triest op haar neer. ‘We kunnen niet te laat komen, mam,’ zei hij, en zijn donkere ogen vulden zich met dezelfde pijn. ‘Papa is... Je weet wel...’ Hij keek uit het raam.

‘Nee, je hebt gelijk, natuurlijk.’ Ze dacht aan George in de lijkwagen buiten en haar keel werd dichtgeknepen. Ze keerde zich weer naar de spiegel en begon nogmaals aan haar hoed te frunniken. ‘Maar iedereen staat natuurlijk te wachten, en het is verschrikkelijk koud.’

Even later kwam haar middelste zoon, Joshua, de salon uit met zijn vrouw Roberta. ‘Alles goed, mam?’ vroeg hij; hij vond alle emotie die met dit soort gelegenheden gepaard ging maar ongemakkelijk.

‘Laten we nou maar zorgen dat het zo snel mogelijk achter de rug is,’ kwam David ongeduldig tussenbeide. Joshua stak zijn handen in zijn zakken en trok zijn schouders op. Het was kil in huis. Hij liep naar het haardvuur in de hal, waar grote houtblokken met klimop ertussendoor gevlochten lagen te knapperen.

‘Wat zijn ze daar toch allemaal aan het doen?’ vroeg zijn moeder weer, met een blik in de richting van de salon. Ze ving de lage stem op van haar jongste zoon, Tom, en de kloeke klinkers van haar schoonmoeder, die zoals altijd onverstoorbaar doorratelde. ‘Oma wil dat Tom haar uitlegt hoe de mobiele telefoon werkt die hij haar heeft gegeven,’ antwoordde Joshua.

‘Moet dat nu? Kan dat niet wachten?’ Haar kin trilde van narigheid.

‘Ze drinken even hun glas leeg, Antoinette,’ zei Roberta met een afkeurend snuifje. ‘Al weet ik niet of het wel zo’n goed idee is dat Tom, met zijn verleden, überhaupt iets drinkt.’

Antoinette zette al haar stekels overeind en liep naar het raam. ‘Vandaag heeft Tom als je het mij vraagt het volste recht om te drinken wat hij wil,’ repliceerde ze kortaf. Roberta kneep haar lippen op elkaar en rolde met haar ogen naar haar man, terwijl ze ten onrechte aannam dat haar schoonmoeder dat niet kon zien. Antoinette keek toe hoe ze voor de spiegel haar opzichtige veren boa schikte en vroeg zich af waarom haar zoon er in vredesnaam voor had gekozen te trouwen met een vrouw die zulke scherpe jukbeenderen had dat je er een stuk leisteen mee doormidden kon zagen.

Uiteindelijk kwam Tom de hal in met zijn

grootmoeder, die de mobiele telefoon in haar handtas stopte en die dichtknipte. Hij glimlachte teder naar zijn moeder, en Antoinette voelde zich op slag een beetje beter. Haar jongste kind had altijd al het vermogen bezeten om haar hoog te doen stijgen of diep te doen zinken, al naar gelang zijn humeur of gezondheidstoestand. Het kleine glaasje wijn had hem geen kwaad gedaan, en ze negeerde het knagende besef, diep in haar hart, dat hij eigenlijk beter helemaal geen alcohol kon drinken. Haar gedachten gingen plots terug naar haar man en ze dacht weer aan die keer dat hij erin geslaagd was haar te bellen vanuit het basiskamp op de Annapurna om te vragen hoe het met Tom ging, na een wel heel slechte week die was gevolgd op een verbroken relatie. De tranen sprongen haar weer in de ogen en ze haalde haar zakdoek uit haar zak. Wat was George toch een *fijne* man geweest.

‘Je hebt toch de verwarming niet uitgezet?’ riep de douairière lady Frampton verwijtend. ‘Ik laat het nooit zo ijskoud worden!’ In haar lange zwarte jupon, met haar brede zwarte hoed en nertsstola, zag Margaret Frampton er eerder uit alsof ze de bloemetjes buiten wilde gaan zetten op een Halloween-feest in plaats van dat ze op weg was naar de begrafenis van haar enige zoon. Om haar hals en pols en in haar oren droeg ze de exquisite Frampton-sieradenset

met saffieren, in 1868 in India aangeschaft door de eerste lord Frampton voor zijn echtgenote Theodora, en van generatie op generatie doorgegeven, tot aan George, die de set had uitgeleend aan zijn moeder omdat zijn vrouw weigerde met zulke extravagante bewijzen van rijkdom te koop te lopen. De douairière lady Frampton had echter van dergelijke scrupules geen last en droeg de juwelen bij elke gelegenheid die zich voordeed. Antoinette was er niet helemaal zeker van of de begrafenis van Margarets zoon wel een gelegenheid was die zich hiervoor leende.

‘De verwarming staat wel degelijk aan, Margaret, en alle haarden branden. Als je het mij vraagt, is het huis ook in de rouw,’ antwoordde ze.

‘Wat een belachelijk idee,’ mompelde Margaret.

‘Mam heeft gelijk, lijkt mij,’ onderbrak Tom haar, en hij wierp een blik uit het raam. ‘Moet je die mist zien. Ik zou zeggen dat het hele landgoed in de rouw is.’

‘Ik heb meer mensen verloren dan ik kan tellen,’ zei Margaret, terwijl ze langs Antoinette heen beende. ‘Maar niets is zo erg als een zoon kwijtraken. Een énige zoon. Ik geloof niet dat ik daar ooit overheen kom. En je zou dan toch tenminste verwachten dat het in huis een beetje behaaglijk is!’

Harris, de oude butler die al ruim dertig jaar bij de familie in dienst was, opende de voordeur en de

douairière lady Frampton stapte de mist in, terwijl ze haar stola dichterbij zich heen trok. ‘Lieve hemel, kunnen we wel bij de kerk komen?’ Ze bleef boven aan de bordestrap staan en overzag het tafereel voor haar. ‘Die mist is zo dik als pap.’

‘Natuurlijk komen we er wel, oma,’ stelde Tom haar gerust, en hij pakte haar arm om haar omlaag te helpen. De Deense doggen bleven onder het gewicht van hun droefenis doodstil liggen. Margaret liet haar blik op de doodskist rusten en het kwam haar voor dat die er verschrikkelijk eenzaam uitzag zo door de ruit van de lijkwagen. Heel even verslaptten haar strakke kaakspieren en trilde haar kin. Terwijl ze haar ogen met moeite afwendde, trok ze haar schouders op en verstrakte. Zielenleed was niet iets om met andere mensen te delen.

De chauffeur stond paraat terwijl Tom zijn grootmoeder in een van de Bentleys hielp. Plichtsgetrouw kwam Roberta achter haar aan, maar Antoinette stapte niet in. ‘Ga jij maar, Josh,’ zei ze. ‘Tom en David rijden wel met mij mee.’

Joshua ging voorin zitten. Je zou denken dat de dood van zijn vader zijn moeder en grootmoeder dichterbij elkaar zou brengen, maar ze leken nog even vijandig tegenover elkaar te staan als altijd. Hij luisterde naar het gepraat van zijn echtgenote en grootmoeder achterin en vroeg zich af waarom zijn

moeder minder goed met Margaret overweg kon dan Roberta.

‘Die vrouw haalt me het bloed onder de nagels vandaan,’ klaagde Antoinette, zorgvuldig haar ogen bittend terwijl de auto’s achter de lijkwagen aan de oprijlaan af reden en de ijzeren poort door gingen die was getooid met het familiewapen met een leeuw en een roos. ‘Is mijn gezicht erg vlekkerig?’ vroeg ze aan Tom.

‘Je ziet er prima uit, mam. Het zou niet gepast zijn om vandaag helemaal fris en stralend te zijn.’

‘Dat zal wel niet, nee. Maar toch, straks moeten we iedereen onder ogen komen.’

‘En iedereen komt ook nog eens mee naar huis,’ bromde David vanaf de voorbank. Hij had niet veel zin in een gezellig samenzijn.

‘Volgens mij kunnen we allemaal wel een stevige borrel gebruiken.’ Ze klopte op Toms hand en wensde op hetzelfde moment dat ze niets over alcohol had gezegd. ‘Zelfs jij. Zeker vandaag.’

Tom lachte. ‘Mam, maak je over mij toch niet zo veel zorgen. Van een paar drankjes ga ik echt niet dood.’

‘Weet ik. Sorry, dat had ik niet moeten zeggen. Ik vraag me af wie er allemaal zullen zijn,’ vroeg ze om over een ander onderwerp te beginnen.

‘Ik moet er niet aan denken dat we met al die vreselijke tantes van pap moeten praten en met al die